

Kidman interpreta una 'nina rossa' granadeta i ardent a 'The paperboy', un decebedor film de Lee Nichols presentat a Canes, on Reygadas va ser xiulat

La Barbie Nicole

Imma Merino
CANES

Nicole Kidman va ser ahir l'estrella multifotografiada a Canes arran de la presentació de *The paperboy*, film del nord-americà Lee Daniels en què la visiblement retocada actriu australiana interpreta un personatge (una granadeta Barbie sexual disposada a reconfortar homes que es troben al corredor de la mort) que correspon a una de tantes fantasies de l'imaginari masculí. Hi ha un assassinat amb un fals culpable, uns periodistes que investiguen el cas i un jove (Zac Efron, sovint en calçotets per a la fantasia gai) fascinat per l'ardent nina rossa. És possible que, com està passant a Canes, esparli molt de l'escena de sexe a distància a la presó entre Nicole Kidman i un violent John Cusack. Molts la celebren, però és d'un mal gust (amb el pla final de les cames obertes de la dona) propi d'una pel·lícula bruta sense cap mena de poètica que, des-

Nicole Kidman va ser ahir a Canes per presentar 'The paperboy', el nou film del director de 'Precious' ■ VALERY HACHE / AFP

La visiblement retocada actriu australiana interpreta un una granadeta Barbie sexual

prés de la lacrimògena i histèrica *Precious*, confirma que Lee Daniels és un cineasta ínfim. *The paperboy* adapta la novel·la homònima de Pete Dexter de la qual s'ha dit que va temptar Almodóvar. Si aquest l'hagués adaptat, el cinema n'hauria sortit

beneficiat. Dexter ha col·laborat en un guió que fa moltes trampes amb el punt de vista del personatge narrador, la criada de la família del jove que reparteix diaris i que s'enamora de la dona encarnada per Kidman, que demà tornarà a pujar la cati-

fa vermella a propòsit de *Hemingway & Gellhorn*, film de Philippe Kaufman en què l'actriu (a vegades bona actriu) interpreta la reportera Martha Gellhorn, un amor d'Ernest Hemingway.

És Carlos Reygadas un bluf? Hi ha qui considera

que, de fet, és un bluf creat per Canes, on s'han projectat els seus tres films (*Japon*, *Batalla en el cielo* i la meravellosa *Luz silenciosa*) anteriors a *Post tenebras lux*, presentada ahir a concurs a Canes, on va provocar una gran xiulada, tot i que també té els seus defensors.

Camins no codificats

El cineasta mexicà va afirmar en roda de premsa que se sent afalagat per aquesta reacció airada del públic del festival que, a parer seu, mesura que s'ha aventurat per camins no codificats. El cas és que, sense seguir un fil narratiu, *Post tenebras lux* conté imatges poderoses. Imatges de les quals no se sap si corresponen al passat o al present dels personatges, al seu conscient o a l'inconscient, a la realitat o a una projecció mental. Imatges que desconcerten i provoquen estranyesa, però que poden enganxar sense que resulti fàcil respondre a la pregunta plantejada. ■

Críticateatre

Francesc Massip

Fill de lluna

Cyrano de Bergerac
Director: Oriol Broggi
Biblioteca de Catalunya, 23 de maig. Fins al 22 de juliol.

Altre dia, en una representació privada de la *Lucrècia* de Joan Ramis dirigida per Sergi Marí a La Seca Espai Brossa, comprovàvem la porosa fluència dels versos alexandrins de la nostra millor tragèdia neoclàssica. Una sensació similar s'experimenta amb la prosòdia del *Cyrano* que ressona sota les voltes de la Biblioteca en la fulgent direcció d'Oriol Broggi. Ningú no pot quedar-se sense escoltar-la.

L'esponjosa música dels alexandrins és alhora ritme i memòria. En el plaer d'escoltar una tan lluminosa torrentada de poesia, hi ha el goig d'as-

L'escenificació ajustada i sòbria fa créixer l'exuberant paraula

saborir aquesta peça emblemàtica del neoromanticisme francès que construeix un dels personatges més rodons de la literatura. I hi ha la festa visual d'un espectacle que treu

profit a la sobrietat de l'espai gòtic tan apropiat per a l'època de l'acció, per on el conjunt es mou amb folgança muntant i desmuntant sumaris decorats i posant o descorrent cortines de fons quan cal donar profunditat al paisatge escènic.

Una escenificació ajustada i sòbria que fa créixer l'exuberant paraula de Rostand, i que escandeix amb música per culminar amb el cor estremidor *Se canto que cante*, que ha esdevingut l'himne d'Occitània, la nació de l'immortal gascó.

Les interpretacions són sucoses fins i tot les més

Cyrano (Pere Arquillué) explicant la batalla que va protagonitzar la nit anterior, en un assaig ■ QUIM PUIG

abarrocades com la de Pau Vinyals, viva expressió del còmic d'art apallat i cridaner. A destacar una frescal i desimbolta Andrea Portella, un afinat Jordi Figueras, la delicada presència de Marta Betriu i la reposada autoritat de Ramon Vila. La categoria com a actor de Pere Arquillué es mostra en la seva plenitud en el rol d'aquest home elefant d'esmolats ullals verbals, que espereja humor, crepita enginy, respira pensament i amara d'emoció i tendresa. És un treball opulent i polièdric en el zenit de la seva impecable trajectòria. Sensacional!